

Непознатия и шивача ги ввели въ широкия дворъ. Господаря излѣзълъ на стълбата и имъ кимнълъ съ глава въ знакъ на поздравление.

Той билъ строгъ и не обичалъ да говори много.

— Кой отъ васъ е лѣкаръ?

Непознатия изсочилъ напръдъ.

— Ако Богъ помогне, азъ ще ѝ излѣкувамъ.

— Добръ! Но ако не можешъ да ѝ излѣкувашъ, то виждашъ ли онова нѣщо?

Непознатия и шивача се обърнѣли на задъ. На края въ двора тѣ видѣли голѣма бѣсилка. Шивача го побили трѣпки. Непознатия билъ сериозенъ и спокоенъ и нищо не отговорилъ.

Въвели ги въ спалнята на болната. Шивача го мислили за помощникъ на лѣкаря, за това и него пустнѣли. Той много желаялъ да види какъ непознатия ще излѣкува такава стара болестъ.

Непознатия щомъ влѣзълъ и се заловилъ на работа. Поискалъ вода. Когато му донесли вода, той съблѣкълъ болната, турилъ ѝ въ едно корито и почнѣлъ да ѝ полива. Болната пѣшкала, но не можала да помръдне. Слѣдъ това тя прѣмръбала, затворила си очитѣ и не издавала никакъвъ гласъ. Като свършилъ поливането, непознатия ѝ облѣкълъ, турилъ ѝ на лѣгло и почнѣлъ да духа на неѣ. Духнѣлъ веднѣжъ—болната си отворила очитѣ, духнѣлъ дваждъ—болната станѣла и седнѣла на кревата; духнѣлъ трети пѣтъ—болната станѣла и взела да ходи изъ стаята съвсѣмъ здрава и весела.

Господаря се много зарадвалъ. Той наградилъ непознатия съ три торби злато, а освѣнъ това му подарилъ конь и талига за да си ги занесе, като казалъ: „Благодарѣ ви добри хора, благодарѣ!“ Непознатия се скромно поклонилъ, а шивача като слушалъ благодарнитѣ думи, турялъ и себе си въ числото на „добритѣ хора“, та почнѣлъ да мисли, че и той е билъ много полезенъ въ тази работа Но най-много го занимавали тритѣ торби съ златото. „Дали непознатия нѣма да ми даде понѣ една шепа отъ тѣхъ?“

III.

Излѣзли отъ богатия чифликъ и трѣгнѣли по-нататѣкъ. Сега тѣ биле спокойни: да се возишъ не е все едно като